

Sygn. akt VI Ka 569/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko (spr.)

Sędziowie: SO Jacek Matusik

SO Remigiusz Pawłowski

protokolant: p.o. protokolant sądowy Aneta Kniaziuk

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 4 listopada 2016 r.

sprawy M. A. syna A. i M., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 178a § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 8 lutego 2016 r. sygn. akt III K 1225/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności z punktu IV;
2. łagodzi karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie I za ciąg przestępstw z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 4 września 2013 r. do 27 listopada 2013 r. i od dnia 10 kwietnia 2014 r. do 25 stycznia 2016 r.;

V. zwalnia oskarżonego M. A. od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Jacek Matusik SSO Ludmiła Tułaczko SSO Remigiusz Pawłowski

UZASADNIENIE

M. A. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 4 września 2013 r. w W. po uprzednim sforsowaniu zamków włamał się do samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) wartości 2000 zł, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia na szkodę A. i M. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 29.07.2009 r. sygn. VIII K 1489/08 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 02.02.2011 r. 01.02.2013 r.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu 4 września 2013 r. w W. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym a mianowicie art. 45 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym kierując w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości I – 0,44 mg/l, II – 0,42 mg/l, III – 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

3. w okresie od 9 do 11 marca 2013 r. w W. po uprzednim sforsowaniu zabezpieczeń włamał się do samochodu osobowego marki R. (...) nr rej. (...) o wartości 1000 zł, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia na szkodę P. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 29.07.2009 r. sygn. VIII K 1489/08 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 02.02.2011 r. 01.02.2013 r.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w okresie od 17 do 18 marca 2013 r. w W. po uprzednim sforsowaniu zabezpieczeń włamał się do samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...), a następnie skradł go wraz ze znajdującymi się w nim przedmiotami na łączną wartość 3000 zł na szkodę S. C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 29.07.2009 r. sygn. VIII K 1489/08 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 02.02.2011 r. 01.02.2013 r.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

5. w dniu 3 września 2013 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z D. A. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dowód osobisty na nazwisko R. T., DVD marki O., piłę łańcuchową, odzież marki A. i N. o wartości 1250 zł na szkodę R. T. oraz odzież wartości 309 zł na szkodę B. J., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 29.07.2009 r. sygn. VIII K 1489/08 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 02.02.2011r. 01.02.2013 r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 8 lutego 2016r. po rozpoznaniu sprawy sygn. III K 1225/13 orzekł:

I. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie 1, 3, 4 stanowiących ciąg przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k., na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 5 wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt I, II i III wyroku i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat,

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 4 września 2013 roku do 27 listopada 2013 roku i w okresie od 10 kwietnia 2014 roku do 25 stycznia 2016 roku,

VII. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O. kwotę 1512 zł (tysiąc pięćset dwanaście) złotych plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego M. A..

Na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w części, tj.: co do pkt 1 wyroku w zakresie w jakim sąd uznał oskarżonego winnym dopuszczenia się zarzucanych mu czynów z pkt 3 i 4 aktu oskarżenia oraz co do pkt III i IV wyroku, tj. w zakresie wymierzenia oskarżonemu kary jednostkowej jednego roku pozbawienia wolności za czyn zarzucany w pkt 5 aktu oskarżenia i kary łącznej w wysokości 5 lat pozbawienia wolności.

W oparciu o treść art. 427 § 2 k.p.k. oraz 438 § 2 i 3 k.p.k. sprecyzował swoje zarzuty w piśmie z dnia 2.11.2016r. / k- 1104-1106/ i zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 4 k.p.k. poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, wyrażających się w budowaniu przekonania o jego winie w oparciu o dowód z jego wyjaśnień, a w konkluzji aprioryczne założenie, że żaden z pozostałych dowodów nie przemawia na korzyść oskarżonego, co ma w konsekwencji świadczyć, iż dopuścił się on również czynu z punktu 3 i 4 aktu oskarżenia,

b) art. 7 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasad obiektywizmu oraz przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Bez należytego uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegającej na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy - w szczególności wyjaśnienia oskarżonego - bezspornie wskazuje na dopuszczenie się przez niego czynu z punktu 3 i 4 aktu oskarżenia, w sytuacji, gdy oskarżony zaprzeczył przed sądem, jakoby rzekomo miał dopuścić się w dniach od 9 do 11 marca 2013r. i w dniach od 17 do 18 marca 2013r. kolejnych przestępstw, o których popełnienia nie był do tej pory posądzany, mając świadomość, iż jego oświadczenie w tym przedmiocie wiąże się z przyznaniem do winy

i nieuchronnością kary, w sytuacji gdy żaden z pozostałych dowodów w sposób racjonalny, obiektywny i bezpośredni nie potwierdza, aby oskarżony miał dopuścić się zarzucanych mu czynów.

c/ art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu, że zaprzeczenie przez oskarżonego jakoby w dniach od 9 do 11 marca 2013r. i w dniach od 17 do 18 marca 2013r. miał dopuścić się kolejnych przestępstw, stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony, w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających fakt dopuszczenia się przez oskarżonego kradzieży pojazdów marki R. (...) i V. (...) a samo uprzednie przyznanie się oskarżonego nie jest jeszcze koroną dowodów tym bardziej, że przesłuchany w sprawie świadek Z. K. wskazał, iż nie przypomina sobie sytuacji by podejrzany w trakcie czynności procesowych, przyznał się do kolejnych przestępstw.

d/ art. 7 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, jakim były wyjaśnienia oskarżonego, a które to wyjaśnienia różnią się od siebie na poszczególnych etapach postępowania i w tym kontekście winny być przez sąd orzekający w sprawie ocenione ze szczególną ostrożnością.

e/ art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie wzięcia pod uwagę całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka Z. K. wskazujących, iż nie przypomina sobie sytuacji by jakiś podejrzany w trakcie czynności procesowych, przyznał się do kolejnych przestępstw.

I. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw z pkt 3 i 4 aktu oskarżenia, pomimo, że zebrane dowody nie dają wystarczających podstaw do przyjęcia sprawstwa tych czynów.

II. W zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu III wyroku na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wydanemu orzeczeniu zarzucił rażąca surowość wymierzonej kary nieuwzględniającą postawy oskarżonego wobec popełnionego przestępstwa oraz nieuwzględnienia faktu, oskarżony przyznał się do winy.

Wskazując na powyższe zgodnie z art.427§1 i 437 §1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a. W zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu I wyroku o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu. Zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów z pkt 3 i 4 aktu oskarżenia ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz wymierzenie za czyn określony w punkcie 1 aktu oskarżenia kary 1 roku pozbawienia wolności.

b. W zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do pkt III wyroku wniósł o jego zmianę i wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

c. W zakresie rozstrzygnięcia Sądu, co do punktu IV wyroku wniósł o jego zmianę i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego M. A. nie jest zasadna w części, w której kwestionuje winę oskarżonego. Sąd odwoławczy uwzględnił apelację jedynie w zakresie dotyczącym złagodzenia kary. Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku potwierdziła prawidłowość dokonanych ustaleń faktycznych i słusznej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Oskarżony przyznał się do popełnienia kradzieży z włamaniem samochodu F. (...) nr rej. (...). Opisał, że dokonał tego czynu poprzez pokonanie przeszkody w postaci zamkniętych na zamek drzwi podważając je śrubokrętem. Samochód uruchomił spinając przewody stacyjki na krótko. Przyznał się także do tego, że uprzednio skradziony samochód prowadził w ruchu drogowym w stanie nietrzeźwości. To przyznanie, w sytuacji gdy został zatrzymany bezpośrednio po spowodowaniu kolizji drogowej, nie budzi żadnych wątpliwości. Takich wątpliwości nie budzi także kwestionowane przez obrońcę w apelacji przyznanie się oskarżonego do popełnienia dwóch kolejnych kradzieży z włamaniem samochodów z punktów 3 i 4 aktu oskarżenia, tworzących

ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Zasadnie Sąd I instancji uznał wyjaśnienia M. A. z postępowania przygotowawczego za przekonujący dowód jego winy. Oceniając ten dowód, Sąd I instancji nie wykroczył poza zasady określone w art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. skoro o popełnieniu czynów polegających na kradzieży z włamaniem do samochodów R. (...) nr rej. (...) i V. (...) nr rej. (...) oskarżony spontanicznie wyjaśniał, podczas pierwszego przesłuchania w dniu 5 września 2013r. Podał szczegóły obu przestępstw, które znalazły później potwierdzenie w zeznaniach osób pokrzywdzonych P. M. oraz S. C.. Zbieżność zdarzeń opisanych przez oskarżonego i pokrzywdzonych dotyczyła: marek samochodów, miejsca ich parkowania, dat czynów i sposobu zabezpieczenia pojazdów przed kradzieżą. Bezpośrednio po zakończeniu wyjaśnień M. A. uczestniczył w eksperymencie procesowym, podczas którego wskazał miejsca skąd zabrał w celu przywłaszczenia pojazdy i opisał, że tak jak w wypadku czynu I, zabezpieczenia pokonał przy użyciu śrubokrętów podważając zamki w drzwiach. Zasadnie Sąd I instancji uznał, że nie są wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których odwołał swoje przyznanie się do popełnienia tych dwóch czynów uzasadniając zmianę stanowiska tym, że było ono wymuszone naciskami policjantów. Sąd I instancji przesłuchał policjantów uczestniczących w eksperymencie procesowym: E. S., Z. K., P. B. i A. W.. Świadczyli, aby stosowali naciski na oskarżonego, który dobrowolnie wskazywał miejsca gdzie znajdowały się skradzione samochody i spontanicznie podawał szczegóły zdarzeń. Jednak dokładnego przebiegu tego eksperymentu po kilku latach, nie są w stanie sobie przypomnieć. O braku nacisków i swobodnych wyjaśnieniach oskarżonego świadczy chociażby ta ich część, w której podczas eksperymentu procesowego wskazał na samochód N. (...) nr rej. (...) zaparkowany na ulicy (...) w W., z którego zabrał kluczyki. Fakt utraty kluczyków potwierdzili świadkowie L. N. i R. B., który rozpoznał wśród kluczyków, które miał przy sobie oskarżony w dniu zatrzymania ten, który został przez niego utracony w czasie i okolicznościach podanych przez M. A.. Tym samym należy wskazać, że oskarżony podczas eksperymentu procesowego mówił prawdę, co do pozostałych dwóch pojazdów także z tego powodu, że okoliczności utraty samochodów tożsame z wyjaśnieniami oskarżonego potwierdzili świadkowie P. M. na okoliczność kradzieży samochodu R. (...) z ulicy (...) w W. i S. C. na okoliczność kradzieży samochodu V. (...) zaparkowanego przy ul. (...) w W.. Z tych powodów zasadnie Sąd I instancji przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstw z punktów 3 i 4 aktu oskarżenia, do których spontanicznie i w ramach swobodnych wyjaśnień przyznał się w toku postępowania przygotowawczego. Późniejsze niewiarygodnie odwołanie wyjaśnień na rozprawie sądowej nie zmienia faktu, że gdyby nie postawa oskarżonego organ prowadzący postępowanie przygotowawcze nie zdołałby ustalić sprawcy tych przestępstw. Nie zostały bowiem zabezpieczone żadne inne materialne dowody świadczące o jego winie. W tych okolicznościach przyznanie się M. A. do winy w postępowaniu przygotowawczym, zgodnie z art. 53 § 1 i 2 k.k. powinno znaleźć odzwierciedlenie w ramach wymierzonej kary jednostkowej za ciąg przestępstw. Konsekwencją złagodzenia kary jednostkowej jest także złagodzenie kary w ramach kary łącznej pozbawienia wolności.

Nie jest zasadny zarzut obrońcy dotyczący rażącej surowości kary wymierzonej za czyn 5 polegający na kradzieży rzeczy i dowodu osobistego na szkodę R. T. i B. J.. W ramach tego czynu dowody potwierdzające sprawstwo oskarżonego to wyjaśnienia D. A. z postępowania przygotowawczego oraz zeznania świadków B. J., R. T. i K. G.. Sposób popełnienia tego przestępstwa poprzez wejście do domu poprzez otwarte okno w piwnicy, przeszukanie pomieszczeń, zabór wszystkich cennych przedmiotów oraz celowe zabrudzenie miejsca zdarzenia sprawiają, że wymiar kary roku pozbawienia wolności należy ocenić, jako dostosowany do zawinienia. Na wymiar kar jednostkowych miała także wpływ uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego oraz popełnienie przestępstw przeciwko mieniu w warunkach art. 64 § 1 k.k. Oskarżony został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie na karę 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. i karę odbywał w okresie od 2 lutego 2011r. do 1 lutego 2013r. Przestępstw objętych zaskarżonym wyrokiem dopuścił się w marcu i we wrześniu 2013r. Jest to niewątpliwie okoliczność obciążająca, która stoi na przeszkodzie znacznemu złagodzeniu kary łącznej. Z tych powodów Sąd odwoławczy wymierzył za ciąg przestępstw karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zaś karę łączną złagodził do 4 lat pozbawienia wolności. Na wymiar tych kar miały także wpływ pozostałe okoliczności, które prawidłowo ustalił Sąd I instancji: popełnienie w krótkim czasie aż 5 przestępstw skierowanych przeciwko mieniu i bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Przy wymiarze kary łącznej Sąd odwoławczy także zastosował zasadę asperacji. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku. Oskarżony przebywał długi czas w zakładzie karnym. Nie złożył deklaracji PIT. W związku z powyższym został zwolniony od uiszczenia kosztów sądowych, co znajduje uzasadnienie w treści art. 624 § 1 k.p.k. O kosztach obrony z urzędu Sąd odwoławczy orzekł według Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.)

SSO Remigiusz Pawłowski SSO Ludmiła Tułaczko SSO Jacek Matusik